

גניבת האנה

רעיון אחד, בהיר ומתומצת, 'קורץ און שארף', מתוך משנת קודשם של רבותינו הקדושים זי"ע על פרשת השבוע, מוגש בשפה קלה ומובנת לכל אחד

מודה אני - לפניך!

במשנתו של כ"ק מרן מהרי"ד זי"ע, הבינה והברכה עמוד קסו

להשי"ת, אבל: 'במקהלות רבבות עמך בית ישראל ברנה יתפאר שמך מלכנו בכל דור ודור', על ידי ההתכללות בתוך כלל ישראל יכול כל אחד ואחד לומר שירות ותשבחות להשי"ת."

"בוזה יש לפרש את הפסוק: 'אנכי לד' אנוכי אשירה אזמר לד' אלוקי ישראל', פירוש, תחילה צריך האדם להתבונן מי זה 'אנוכי', והיינו שיחשוב בשפלות עצמו, ואחר כך: 'לד', כלומר, לפני מי הוא עומד לומר שירות ותשבחות, והוא ההתבוננות ברוממות קל ית"ש, ואחר כך יתבונן שוב 'אנוכי אשירה', מי אנכי להיות ראוי לומר שירת ותשבחות לפניו ית"ש, אך: 'אזמר להשם אלוקי ישראל', והכוונה שהגני כולל את עצמי בתוך כלל ישראל, ויחד עם מקהלות רבבות עמך בית ישראל, יהיו גם אמרי לרצון לפני אדון כל".

מאידך, ישנם מקרים מיוחדים, שבהם גם אם האדם מרגיש שהוא אינו ראוי כלל, מחוייב הוא בכל זאת לומר שירה לפני הקדוש ברוך הוא. זהו במקרה שבו אירע נס פומבי שהתפרסם בכל העולם כולו, ואם יימנע האדם מלומר שירה, בטענה הצודקת שאין הוא ראוי - יכול לצאת מכך מיעוט כבוד שמים.

במקרה שכזה, כמו שהיה ביציאת מצרים ועל הים, אין צורך לחשוב מחשבות רבות מדי, אלא לפצוח מיד בשירות ותשבחות לקל חי.

"וזה שנרמז בפסוקים: 'בפרע פרעות בישראל', והיינו כאשר פרע הקב"ה למצרים בשביל שהצרו לישראל, 'התנדב עם', כשבני ישראל הרגישו בעצמם שישועתם היא רק בנדבה מהשי"ת ולא בזכות מעשיהם, ואינם ראויים לומר שירה, בכל זאת, 'ברכו השם', אמרו שירה לפני הקב"ה, והטעם לכך, כי: 'שמעו מלכים האזינו רזונים' את ישועת השם לישראל, והיה פרסום שמו ואלהותו ית"ש בכל העולם, והיו מוכרחים לומר שירה, בכדי שלא יהיה ח"ו מיעוט כבוד שמים, ולכן אף על פי שהתבוננו בשפלות עצמם, ואמרו 'אנוכי להשם אשירה', כלומר, וכי ראוי אני לומר שירה להקב"ה, מכל מקום: 'אזמר לד' אלוקי ישראל', והכוונה שאמרו שירה מכת קדושת כללות ישראל".

כשהידי נישג לומר שירות ותשבחות לקל חי, הוא עומד בפני בקושי עצום: מצד אחד עז חפצו לשבח את בוראו, אבל מצד שני, כשהוא מתבונן במצבו הרוחני, הוא חוכך בדעתו כיצד לגשת אל הקודש, וחושב לעצמו: מה אני ומה חיי לבוא ולהלל את השם הגדול והנורא.

יתירה מכך: הרי רבותינו הורו לנו בפירוש שכשהאדם מתעתד להתפלל אל השם, יואיל מקודם להסתכל בשפלות עצמו ולהתבונן בגדלות הבורא, ורק לאחר מכן יגש להתפלל. אכן נחלקו רבותינו האחים הקדושים הרבי רבי אלימלך והרבי רבי זושא זי"ע מה יקדים למה: האם הסתכלות בשפלות עצמו ולאחר מכן התבוננות בגדלות הבורא - או שמא להיפך.

ברם, בשאלה זו, כבר הכריעו רבותינו באופן הבא: יסתכל האדם קודם בשפלות עצמו ועל ידי כך יוכל להתבונן היטב בגדלות הבורא, ולאחר מכן, שוב יתבונן בשפלות עצמו ויכיר בפחיתות ערכו מול מלך מלכי המלכים. כך ייצא ידי שניהם.

אבל מכל מקום, הקושי הראשון במקומו עומד - כיצד, לאחר שהאדם מכיר בפחיתות ערך עצמו, יוכל לבוא ולומר דברי שבח והלל למלך מלכי המלכים?

העצה לכך, היא עצה ותיקה ומפורסמת בתורת רבותינו הקדושים, והיא רעיון ההתכללות. כי ברגע שהאדם כולל את עצמו בתוך שאר כלל ישראל, הריהו חלק בלתי נפרד מכלל ישראל, שהוא כולו מקשה אחת של קדושה וטהרה ושלימות רוחנית, וכך, באופן הזה, יוכל לבוא לפני המלך.

"אמר הרה"ק רבי אשר מסטאלין זי"ע, ברוב ענוותנותו, שאומרים בשבת קודש בברכת השיר: "בפי ישרים תרומם", וכי בין הישרים אני, שאוכל לרומם יחד עמהם את השי"ת, ואחר כך אומרים: 'ובשפתי צדיקים תתברך', וכי נמנה אני בין הצדיקים, שאוכל לברך את השי"ת, וכמו כן, 'ובלשון חסידים תתקדש', וכי מהחסידים אני, לקדש את שמו יתברך עמהם, 'ובקרב קדושים תתהלל', ועל אחת כמה וכמה שאין אני יכול לחשוב עצמי בין הקדושים להלל לשמו יתברך, ואיך אוכל להרהיב עוז בנפשי לומר שירות ותשבחות

[מומלץ מאוד ללמוד את אמרות הקודש במלואם בתוך הספר]

לעילוי נשמת זקניי היקרים ר' יצחק זאב ב"ר מרדכי ז"ל ור' שמואל אפרים זלמן ב"ר אבא חייא ז"ל.

הרוצה לזכות את הרבים ולהפיץ את העלון בשטיבלעך בעירו, נא לפנות אל העורך